

VILÁGKÖRÜLI PRÉDIKÁLÁS (1990-1992)

EGÉSZSÉGI ÁLLAPOT

1986-ban valamilyen fájdalmas dudor jelent meg Gour Govinda Mahārāja bal kezének kisujján, majd a bal lábán is. Annak ellenére, hogy különböző orvosoktól számos kezelést kapott, a duzzadás és az erős fájdalom a lábában fokozatosan rosszabbodott, amíg 1988-ra már járni sem tudott. Néhány doktor akkor úgy vélekedett, hogy meg kell műteni. Gour Govinda Swami tanítványai közül néhányan részt vettek a beavatkozáson, és ők, illetve az orvosok is megdöbbentek, amikor Mahārāja a *Bhāgavatam* 10. énekéből idézett verseket, miközben öntudatlan volt az érzéstelenítés miatt.

Ātmarāma dāsa, az egyik bhubaneswari templomi vezető összehívta az utazó *sankirtana* csoport tagjait. Elmondta nekik, hogy Mahārāja megbetegedett és személyes segítségre van szüksége. Megkérdezte a könyvosztókat, hogy valamelyikük szeretne-e Guru Mahārāja szolgája lenni.

Saṁvatsara dāsa: *Mindenki hallgatott. A bhakták mindannyian aggódtak amiatt, hogy ennyire közel kerüljenek Gurudevához. De én azt gondoltam, „Miért ne? Ez egy nagyon*

jó lehetőség.” Így felemeltem a kezem és önként jelentkeztem a szolgálatra.

A műtét előtt Gurudeva nagyon lemondott volt, utána viszont egyetértett, hogy követi az orvosok kérését, hogy aludjon többet, legalább napi hat órát, és korán fogadjon el prasādamot. Naponta mindössze egyszer evett, délután egy-két óra körül. Az orvosok kérték, hogy kezdje korábban, amit meg is tett, így közvetlenül a Bhāgavatam lecke után evett.

Amikor 1988-ban, 1989-ben és 1992-ben szolgáltam, a következő volt a napirendje:

5:00 – Felkelés, fürdés

6:00 – Japa

7:00 – *Darśana-ārati* és Śrīla Prabhupāda *guru-pūjā*.

8:00 – Leckeadás a templomban rendszerint körülbelül 10:30-ig, de néha 11:30ig.

10:30 – Śrīla Prabhupāda angol *Bhāgavatamjának* fordítása orijára. Néha 11:00 és 12:00 között *prasādam*.

14:00 – Pihenés

16:00 vagy 16:30 – Felkelés és levelek megválaszolása

17:00 vagy 17:30 – Találkozó különböző bhaktákkal

19:00 – Japa

21:00 – Fordítás

01:00 – Pihenés¹

Az orvos azt mondta, hogy a betegség részben a személyes szokásainak köszönhető, és a több alvást nem számítva Mahārājanak naponta négyszer kell étkeznie. Gour Govinda Mahārāja visszautasította ezt a kérést, de a tanítványai ösztönzésére végül beleegyezett, hogy naponta kétszer egyen. A műtét segített, így a duzzanat és a fájdalom elmúlt, később azonban Mahārāja lényegében lebénult. Az orvos járógép használatát írta elő Neki, amit szintén visszautasított, és ehelyett sétálni kezdett, sétapálcával az egyik kezében, a másikkal pedig egy tanítványára támaszkodva.

KEMÉNY SZAVAK

Annak ellenére, hogy lebénult a lába, Gour Govinda Swami lelkesedése, hogy teljesítse Śrīla Prabhupāda utasításait, hogy utazzon és prédikáljon, sosem hagyott alább. Tizenegy éven át, 1985 kezdetétől 1996 elejéig az egész világot beutazta *ṛṣṇa-kathāt* prédikálva az érdeklődő *bbaktáknak*. Ebben az időszakban zsúfolt programja ellenére szigorúan tartotta Śrīla Prabhupāda könyveinek napi fordítási kvótáját. Azt a szabályt követte, hogy addig nem evett, amíg nem teljesítette meghatározott napi fordítási mennyiségét. Még a hosszú nemzetközi repülőutak után is kitarzott amellett, hogy evés vagy alvás előtt a lelki tanítómestere által adott fordítási feladatot végzi el.

Gour Govinda Swami kemény beszédeiről és a szentírásokban való jártasságáról vált híressé. Bármit mondott, mindent a Védikus irodalom bizonyítékaival támasztott alá. Leckéin gyakran megszidta a *bbaktákat* úgy, hogy rávilágított az anyagi érzékkielégítés és világi vágyak hiábavalóságára. Elmagyarázta, hogy mindezzel a teljes hallgatóságot tanítja, nem csak azt az egy embert, akit épp kiválasztott. Habár néha különösen kemény volt, a befogadók mindig érezték a tisztulást és a kemény szavain keresztül – melyeket mindig hangos nevetés kísért – a szeretetet is. Egy példa egy Bhubaneswarban tartott leckéből:

Ha egy nő hatalmába keríti valakinek az elméjét, akkor mi az értéke az ilyen személy *bbajanájának*, műveltségének, *tapasyájának*, lemondásának és annak, hogy egy elhagyott helyen tartózkodik?

[A hallgatóságból egyik tanítványára mutatva:] Ő egy két lábon járó disznó! Egy nő hatalmába kerítette az elméjét - *strībhir yasya mano brtam*.² Tartsd Kṛṣṇát az elmédben, *bābā*! Ha társulsz egy *sādhuvál*, akkor az ő társasága, az ő kegye által minden *anarthād* teljesen megsemmisül – egy démon *bbaktává* fog válni! Igen, te egy hatalmas démon vagy, ugye? Igen! Kétlábú disznó, hatalmas démon!

[Újra a tanítványra mutatva:] Azt mondja: „Mahārāja! Mahārāja! Ausztráliába fogok menni.”

Miért fogsz te Ausztráliába menni? Hogy a legnagyobb démon legyél? Igen! Igen! Igen!

Azt mondja, „Mahārāja, annyi ürülék érhető el Ausztráliában. Itt, a Kṛṣṇa Balarāma Templomban nincs ürülék! Mahārāja! Mahārāja! Ez nagyon nehéz! Nem tudom elviselni! Itt nincs ürülék! Ez elviselhetetlen!”

[Ehhez a tanítványhoz beszélve:] Ez nagyon fájdalmas helyzet, ugye?

[A helyiségben lévő többi *bhaktához* fordulva:] Azt mondja: „Igen. Hmm, hmm. Igen, igen, igen.” Ő egy ragyogó példa, épp elértetek.

Az a célunk, hogy megkapjuk Kṛṣṇát és kifejlesszük a *kṛṣṇa-premát*, vagy az ürülekevés? Válg *bhaktává*, ne démonná! Egy démon emelkedett *bhaktává* válhat egy *sādhū* társulása által.³

Gyakran szólította fel a hallgatóságban lévő *bhaktákat*, kérdéseket intézett hozzájuk arról a témáról, amiről beszélt. Ha nem tudtak megfelelően válaszolni, akkor megfedtte őket. Néha ezt még idős *bhaktákkal* és *sannyāsikkal* is megtette.

Guru Prasāda Swami: *Emlékszem, néhányszor láttam Gour Govinda Mahārāját, amikor Indiába jöttem. Sosem volt feltűnő, sőt nagyon alázatos volt. Az első lebetőség, amikor Vele lebettem, 1975-ben volt, majd később 1985-ben egy padayātrān, Andhra Pradesh északi részén. Egyik este egy pandal program volt, amelyen ezrek vettek részt. Gour Govinda Mahārāja és én is az előadók között szerepeltünk. Mély benyomást tett rám a beszéde, amely meglepetésemre másfél óráig tartott. Másnap reggel a Bhāgavatam harmadik énekének tizennegyedik fejezetéből tartott leckét. Egyszer csak idézett egy olyan verset, amelyet azelőtt sosem hallottam, majd megkérdezett: „Ismered ezt a verset?” Be kellett ismernem, hogy nem, amire ezt mondta: „Te sannyāsī vagy, ismerned kellene ezt a verset!” Habár nagyon udvarias volt a személyes kapcsolataiban, amikor leckét tartott, akkor nagyon keményé vált.”⁴*

Gour Govinda Swami nyomatékosít egy pontot a leckén

Nimāi Paṇḍita dāsa (Olaszország): *Emlékszem, amikor Gour Govinda Mahārāja Olaszországba jött és leckét tartott, a bhakták nagyon-nagyon közel ültek Hozzá. Általában, amikor valaki leckét tart, a bhakták mindenfelé ülnek, de amikor Ő tartott leckét, akkor mindenki rendkívül lelkes volt. Mindenki nagyon-nagyon közel, centiméterekre ült. Ékesszólóan és drámaian beszélt, biztosan nem tudtál elaludni.*

Egyszer darśanát adott Prabhupāda szobájában Villa Vr̥ndāvanában és sok bhakta jött, hogy hallja Mahārāját. Volt egy bhakta, aki – miután Bhagavān elment – próbált menedéket keresni valaki másnál, de nagyon bizonytalan volt és rengeteg kérdést tett fel. Gour Govinda Mahārāja nagyon keményen beszélt vele. Azt mondta: „Szereted māyāt? Tudom, hogy szereted māyāt! Mondd el nekem az igazat, szereted māyāt?”⁵

Mahanidhi Swami: *Nagyon csodálatosan beszélt. Egy ember beszédének a tartalmából megérthetjük, hogy mi van a szívében. Gour Govinda Mahārāja életéből és tanításából a kṛṣṇa-prema áradt. Tényleg látjuk, hogy a személyisége teljesen telve van örömmel és boldogsággal. Ő egy nagyon örömteli személy volt.*⁶

Gyakran mondta a tanítványainak, hogy nyíltan és az igazat kell mondania. Egyszer ezt mondta: „Ha nem tudtok idézni a śāstrából, akkor ne mondjátok meg, azt, hogy az én tanítványaim vagytok!”

Leckéinek egyik visszatérő témája volt a büszkeség feladásának fontossága, bárhonnán el tudott jutni ehhez. Egyszer egy *Bhāgavatam* leckén, 1993-ban, a Los Angeles-i templomban, hogy bemutassa egy büszke személy helytelen viselkedését, hangosan kiabált: „NEM TUDOD, HOGY KI VAGYOK? TISZTELNED KELL ENGEM! ÉN EGY NAGYSZERŰ BHAKTA VAGYOK! ŚRĪLA PRABHUPĀDA TANÍTVÁNYA VAGYOK, TEMPLOM ELNÖK VAGYOK, BGC VAGYOK, GURU VAGYOK! – – – DÉMON!!!”

EGYENESEN A SZÍVEMBŐL

1986 júliusában visszatért Európába leckéket tartani. Jayantakṛd dāsa, aki Franciaországban élt, Śrīla Prabhupāda tanítványa volt, és imádkozott a lelki tanítómesteréhez valakiért, aki útmutatást ad neki.

BV Siddhanti Swami (Jayantakṛd dāsa): *Gour Govinda Maharaja második francia látogatása 1986 nyarán zajlott. Egy hétig Harivilāsa prabhu házában tartózkodott és én fordítottam a leckéit. Kiszemelt magának, és ilyeneket kérdezett „Nos, mi a te válaszolod erre?” Sok különböző sannyāsīnak fordítottam már korábban, de egyikük sem csinált ilyesmit. A második napon elhatároztam, hogy megyek és megkérdem erről bizalmasan. „Mahārāja – mondtam –, értem, hogy azt akarod, hogy nagyon világosan értem, annak a jelentését, amit mondasz, hogy le tudjam fordítani, de számomra úgy tűnik, hogy ez már több ennél.”*

A válaszával meglepett: „Nem imádkoztál Śrīla Prabhupādához ezért?”

Szóltanul gondolkodtam: „Honnan tudja, hogy imádkozom Prabhupādához egy sādhuért, aki segít nekem fejlődni?” Majd mondtam Neki, hogy valóban szükségem van segítségre, és kértem, hogy fogadjon el śikṣā tanítványának.

Nagyon alázatosan így felelt: „Imádkozz Mahāprabhuhoz és Prabhupādához! Ők nagyon kegyesek!” Úgy gondoltam, ezzel udvariasan elutasította a kérésem, méltatlannak tekintve engem.

*A következő reggel újabb mehökkentő leckét tartott, melyben arról beszélt, hogy a lelki tanítómester rādhā-priyā-sakhī, Śrīmatī Rādhārāṇī nagyon kedves társnője, és idézett a *Gurvaṣṭak*ából nikuṅjā-yūno rati-keli-siddhyai. Ez mindenki számára meglepetés volt, és a lecke után, amikor Mahārāja a szobájába ment pihenni, az egyik bhakta elkezdte kritizálni. „Hallottátok, mit mondott? Azt mondta, hogy a guru Rādhārāṇī egyik sakhija. Ő maga is guru, vagyis annak próbálja kiadni*

magát, ugye?” Ez sok bhaktában ébresztett kétséget. Hiába próbáltam meggyőzni a kritizáló bhaktát, és sokan kezdtek el erről mérgesen beszélni. Nagyon sajnáltam. Mahārāja nagyon csodálatosan beszélt, sosem hallottunk még ennyire inspiráló leckéket és itt volt egy bhakta, aki kritizálta és mindenki mást is lázított. Éreztem, hogy az elmém kezd beszennyeződni, s szerettem volna kitisztítani, így elmentem Mahārájához a szobájába. Nem tudtam, hogyan kezdjek neki, és a következőket mertem mondani: „Mahārāja, ma reggel a leckén azt mondtad, hogy a guru rādhā-priyā-sakhī. Mivel Te magad is guru vagy, nébányan félreértették és azt gondolták, hogy saját magadról beszéltél.”

Mahārāja elképedve, aggódó és szomorú arccal nézett rám. „Mit kellene tennem? El akarnak hallgattatni? Ne mondjam el a vaiṣṇava siddhāntánkat? Hogyan gondolhatták, hogy magamról beszéltem? A lelki tanítómesteremet dicsőítettem. Csak próbálok porszem lenni a lótuszlábain.”

Borzasztóan éreztem magam, és azt gondoltam „Te örült! Megközelítetted ezt a szent embert, hogy megtisztuljon az elméd attól a szennytől, amit hallottál, de ezáltal sértést követtél el ellene!” El akartam bújni egy egérlyukba, s gondoltam, hogy „Most aztán igazán elfogadott téged, mint tanítványát!” Gadādhara Paṇḍita és Puṇḍarika Vidyānidhi története jutott az eszembe, amikor Gadādhara, látva Puṇḍarika Vidyānidhi megjelenését úgy gondolta, hogy ő egy materialista élvező. Majd miután megvalósította Puṇḍarika nagyságát, elmondta Mahāprabhunak, aki azt tanácsolta, hogy fogadja el őt gurujának és kövesse az utasításait.

Így szóltam Hozzá: „Mahārāja, átgondoltad a kérésemet, hogy elfogadj síksā tanítványodnak?” Végtelen együttérzéssel nézett rám, és azt mondta, „Már elfogadtalak!” Azonnal bódolatomat ajánlottam neki, majd megkérdeztem, mi a niti, az etikett egy síksā-guruval szemben. Így válaszolt: „Ó, ne! Ne kezdj el engem úgy látni, mint egy különleges személyt! Imádkoztál Prabhupādához, és Ő egyszerűen megkért, hogy segíts neked. Ez minden.” Meghökkenem az egyszerűségétől és alázatosságától.

Jyantakṛd dāsával Franciaországban az 1990-es évek elején

A Vele kapcsolatos kritika miatt, amit hallottam, még mindig voltak kétségek az elmémben, ezért, ahogyan a lábainál ültem, a szívemben elkezdtem imádkozni; „Kérlek, Uram, szükségem van a tiszta bhaktádra, hogy elérhesselek! Nem akarom ezt a kedves sādhu-tökéletesnek látni csak azért, mert én egy tökéletes személyt akarok! Kérlek, segíts nekem, küldj valamilyen jelet!” Legnagyobb meglepetésemre ekkor Mahārāja elkezdett szóban válaszolni az imáimra, melyeket csendben, a szívem mélyén ajánlottam. Így szólt: „Igen, amit kértél, az elérhető. Fogadd el! Ne add fel a reményt!”

A lélegzetem is elakadt, úgy megdöbbsentem, s így szóltam Hozzá: „Mahārāja, megvalósítottad velem a Caitanya-caritāmṛta azon versét, amely azt mondja, hogy kívülről a Felsőlélek lelki tanítómesterként nyilvánul meg!”

AMIKOR A JÓSZERENCSE FELVIRRAD

Erre azt válaszolta, hogy „Igen, ez a mi folyamatunk. Ez a vaiṣṇava út!”

A szemébe néztem, melyek hitet és menedéket nyújtottak és könnyben úsztak. Elöntöttek az érzelmek, és átöleltem a lótuszlábait. Azt gondoltam, „Mondhat bárki bármilyen kegyetlen dolgot, amit csak akar Mabārājáról, de amit megtapasztaltatott és megvalósított velem, azt senki nem érintheti meg vagy veheti el!”

Végjegyzet

¹ Interjú, 2010. szeptember 28.

² Śrīmad Bhāgavatam 11. ének, 16. fejezet, 12. vers.

³ Lecke. 1993. március 13.

⁴ Lecke részlet. 2006. február 18., Māyāpur.

⁵ Interjú. 2010. november 15.

⁶ Lecke. 1996. február, Vṛdnāvana.